

Tabula Gratulatoria

Anne Kirstine Clausen

Organist ved Strandby Metodistkirke

1975 - 2025

Metodistkirken i Strandby har altid været et syngende folk. Det var pastor Harald Jacobsen, der var præst i Strandby 1937-1942, som gav den betegnelse til metodisterne i Strandby. Præsterne havde stor indflydelse på sangen og musikken i kirken. De første nodebøger, som blev brugt til salmer og de åndelige sange, var redigeret og udgivet af pastor Christian Thaarup. I Strandby var pastor Hans Christian Bhutho 1946-1952, igangsætter af strengemusikken, hvor mange af menighedens medlemmer lærte at spille guitar og mandolin.

De åndelige sange og salmerne skulle synges langsomt og drevent. Det var udtryk for den rette åndelighed, som både metodisterne og missionsfolkene hyllede. Især gudstjenesten skulle afvikles med de inderlige, langsomme og drevne salmer. I Frede Brandts tid 1952-1966, var alting langsomt og højtideligt, både forkyndelsen og salmesangen.

Ungdomsmøderne, som altid blev afholdt søndag aften af hensyn til fiskerne, var i højeste grad båret af sangen. Den lille røde sangbog blev brugt mere end Bibelen og nogen anden bog. Her var klaveret det musikinstrument, som kunne løfte stemningen og sætte sangen op i et helt andet tempo end den langsomme salmesang ved gudstjenesterne. Moody Svendsen var fra naturens side begavet med en musikalitet, som gjorde ham til en akrobat på både klaver og harmonika. Uden at kunne læse en node spillede han efter gehør og efter sine egne ideer og musik. Brødrene Svendsen kunne sætte gang i musikken overalt. I tiden hvor Hans Karlsen var præst blev det ikke sjældent til firehændigt klaverbokseri, som fik hele salen til at gynte. Klaveret var kommet ind i den nye kirkes ungdomssal. Det var stadigvæk den almindelige opfattelse, at klaveret var lidt af et værtshusinstrument til

den lettere musikgenre, som ikke kunne bruges til gudstjenestens salmer, åndelige sange og alvorlige stemning.

Da den nye kirke blev indviet i 1961, fulgte trædeorglet med fra den gamle kirke. Et såkaldt harmonium, som nogen hellere vil kalde en salmecykel. Organisten var Hans Frederik Larsen, som også fra naturens side var begavet med musikalitet, men var selvlært i håndteringen af orglet og ledelsen af kirkens kor. Hans Frederik spillede langsomt og sådan, som menigheden nu engang sang. Det var ikke altid det, der stod i noderne.

Fem år efter indvielsen af den nye kirke, indså menigheden efterhånden, at der var brug for et rigtigt orgel til erstatning af det gamle harmonium. Indsamling til et orgelfond blev sat i gang, og i 1968 kunne menigheden tage et rigtigt pibeorgel i brug. 4-6 stemmer havde det lille orgel med et enkelt manual, ligesom på harmoniet. Og Hans Frederik betjente det nye orgel, som jo var et brugt orgel fra en anden kirke, ligesom han havde betjent det gamle, nu efterhånden som den gamle organist, der så langt efter en ung afløser.

I løbet af 1970'erne skete der noget med musikken og sangkulturen i kirken. Mange nye kristne sange kom frem, også på engelsk. Den moderne rytmiske musik udkonkurrerede snart den lille røde sangbog i ungdomsforeningen. Metodistkirken i Frederikshavn havde et lille offset trykkeri, som Henrik Carlsen med stor iver kastede energi ind i, og trykkeriet udgav Glad Sang 1 og 2 og 3 i løbet af få år, hvilket på den tid var en stor inspiration til sangen i alle landets Metodistkirker. Det var i samme tidsperiode at børnekoret i Strandby startede op med stor succes, lige fra første dag.

Pastor Mogens Bjerno repræsenterede en ung generation præster i Metodistkirken. I hans tid begyndte menigheden at afholde noget så mærkeligt som ungdomsgudstjenester, hvor de unge fik adgang til prædikestolen og tog hånd om hele gudstjenesten. Det var aldrig sket i Strandby tidligere. Michael Thaarup på guitar, Lars Henning Clausen på klaver og sang, Birgit Aaen på klaver og Peter Thaarup på guitar var nogle af de navne, som stod i spidsen for den nye sang- og

musikkultur i Strandby Metodistkirke i den tid, hvor også første tilbygning til kirken, med nye ungdoms- og spejderlokaler, blev bygget.

Ind i dette sang og musikmiljø blev gymnasieeleven Anne Kirstine fra Elling opfordret til at blive en ny organist i kirken. Anne Kirstine skulle spille på det lille 4-6 stemmers pibeorgel, som i sig selv var et langsomt orgel at spille på. Det langsommelige bestod i, at der gik nogle sekunder fra en tangent blev trykket ned til lyden kunne høres. Det gav organisten den vanskelige udfordring, at hvis tempoet i salmesangen skulle sættes op, så måtte organisten hele tiden være foran på tangenterne, hvis lyden i kirkerummet skulle være samtidig med eller helst lidt foran menighedens salmesang. Den unge og uerfarne Anne Kirstine stod fra første begyndelse overfor den store udfordring, at skulle trække tempoet op i salmesangen, noget som absolut var et langtidsprojekt.

Trods sin unge alder, som organist, var Anne Kirstine den første organist i Strandby, som havde lært noget. Tidligere organister havde naturligvis lært noget af andre, som kunne spille, men det var på amatør niveau, og for de flestes vedkommende, kun til hjemme brug. Dertil kom en god portion spil efter gehør. Anne Kirstine var i gang med undervisning på et fagligt niveau, og den faglighed har Anne Kirstine søgt at udbygge flere gange i løbet af sin 50 årige karriere som organist, så vi i dag fuldt ud kan anerkende Anne Kirstine som 100 % professionel organist. Ingen andre organister i Strandby Metodistkirkes historie har nået dette faglige niveau.

Lars Henning Clausens instrument var først og fremmest sangstemmen, dernæst klaveret. Lasse lærte kor og korledelse i de år, hvor han var med i Frederikshavns Herrekor. I Strandby Metodistkirke fik koret i Frederikshavn en lillebror, da Lasse startede Wesley Chapel Singers. Lasse og Anne Kirstine fandt sammen og blev et power-par i kirkens sang- og musikmiljø.

Det lille, et-manual, 4-6 stemmers langsomme pibeorgel, var efterhånden en bremseklods om menighedens sang- og musikliv. Det

første elektroniske orgel blev indkøbt, et orgel med såkaldt samplede lyd fra Europas store, moderne pibeorgler. Tre manualer og fuldt pedalspil. Det med at spille med fødderne havde man ikke set tidligere i Strandby.

Igen tog Anne Kirstine kampen op og uddannede sig videre til fuldt ud at kunne betjene et kirkeorgel med både arme og ben. Det betød et væsentligt løft af sangen og musikken i kirken.

Anne Kirstine blev efterhånden en organist, som også blev indbudt til at spille i andre kirker i oplandet. Kompetencen og færdighederne voksede.

Kirken fik også et koncertflygel, et af de rigtigt fine, som kun få kirker har. Dette instrument blev også Anne Kirstines, specielt til de sange og salmer, som ikke fungerer så godt til orgelmusik. Også korene og solisterne nyder godt af den musik, som kommer ud af Kawai flyglet.

Med hænder og fødder er Anne Kirstine Clausen kirkens organist. Dertil kommer Anne Kirstines ledelse af de skiftende kor i menigheden. Skiftende, fordi kor kommer og går, nogle er permanente i en længere periode, andre er lejlighedskor, hvor der øves til høst, jul, påske og pinse. Da Anne Kirstine begyndte som organist i Strandby Metodistkirke og de første år efter, var hun med i Nordjysk Pigechor, hvilket er en uddannelse i sig selv i at synge og lede kor. Også i Anne Kirstines uddannelse ved Vestervig Kirkemusikskole indgår direction af kirkekor i tillæg til orgelundervisningen.

Anne Kirstine Clausens tjeneste som organist, pianist og korleder har stået på i så lang tid, at de fleste medlemmer af Strandby Metodistkirke har svært at tænke og forstå, at der har været andre i de tjenester før Anne Kirstine.

Menighedens Tabula Gratulatoria er skrevet med hånden i denne bog ved fejringen af 50 års jubilæet, men også ved deltagelsen i sangen, når Anne Kirstine Clausen i fremtiden spiller i Strandby Metodistkirke, i glæde som i sorg.

Strandby Metodistkirke 11. januar 2026

